

Szczecin, dnia 29 kwietnia 2019 roku

dr hab. Krystyna Nizioł, prof. US
Katedra Prawa Gospodarczego Publicznego
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet Szczeciński

Recenzja rozprawy doktorskiej

Pani mgr Karoliny Zapolskiej

pt. „*Ograniczenia swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej ze względu na ochronę środowiska w Polsce (na tle prawa UE)*”, ss. 368, Białystok 2019.

Rozprawa doktorska będąca przedmiotem niniejszej recenzji została napisana pod kierunkiem naukowym Pani dr hab. Anny Piszcz, prof. UwB w Katedrze Prawa Gospodarczego Publicznego na Wydziale Prawa Uniwersytetu w Białymstoku.

1. Problematyka rozprawy doktorskiej i wybór jej tematu

W przedstawionej do recenzji rozprawie doktorskiej pt. „*Ograniczenia swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej ze względu na ochronę środowiska w Polsce (na tle prawa UE)*” Autorka analizuje niezwykle aktualny i ważki problem, mianowicie obowiązujące równolegle w polskim prawie dwa reżimy prawne, tj. prawa ochrony środowiska i prawa gospodarczego publicznego. Przedmiotowa tematyka jest stosunkowo rzadko przedmiotem analiz naukowych podejmowanych w ostatnich latach (np. D. Danecka, J.S. Kierzkowska, D. Trzcńska, *Ograniczenia działalności gospodarczej ze względu na ochronę przyrody*, Wydawnictwo Wolters Kluwer, Warszawa 2018). Autorka przedłożonej rozprawy doktorskiej dokonała kompleksowej analizy badanego problemu, również z uwzględnieniem jego aspektów prawnoporównawczych. W związku z tym wybór tematu rozprawy należy uznać za uzasadniony.

2. Cel rozprawy i metody badawcze

Autorka w rozprawie doktorskiej zmierza do ustalenia, „*czy obowiązujące w Polsce rozwiązania prawne dotyczące ochrony środowiska ograniczają zakres wolności gospodarczej oraz czy regulacje prawne działalności gospodarczej uwzględniają potrzebę ochrony środowiska*” (s. 18 rozprawy doktorskiej). W związku z tym Autorka dążyła do uzyskania odpowiedzi na dwa podstawowe problemy badawcze tj.: (1) czy oraz w jakim stopniu regulacja prawna działalności gospodarczej uwzględnia ochronę środowiska, w tym

zasadę zrównoważonego rozwoju oraz (2) czy regulacje chroniące środowisko ograniczają wolność gospodarczą. Autorka w celu rozwiązania przedmiotowych problemów badawczych sformułowała również w rozprawie doktorskiej pytania szczegółowe (s. 19 rozprawy doktorskiej), które korespondują z powyższymi podstawowymi zagadnieniami badawczymi.

W rozprawie przyjęło założenie badawcze, w myśl którego „*wolność gospodarcza oraz środowisko jako wartości konstytucyjne pozostają wobec siebie w kolizji*”, co implikuje przyjęcie głównej tezy rozprawy doktorskiej, zgodnie z którą „*mimo, że prawodawca krajowy uwzględnia ten fakt i poprzez przyjęte rozwiązania prawne stara się usunąć tę kolizję, to stan systemu polskiego prawa w zakresie związanym z działalnością gospodarczą i ochroną środowiska nie jest prawidłowy*” (s. 19 rozprawy doktorskiej).

Autorka zastosowała w rozprawie różne metody badawcze. Pierwszą z nich była metoda dogmatyczno-prawna wykorzystująca analizę logiczno-językową. W związku z tym w rozprawie analizie poddano akty normatywne, głównie regulujące zasady ograniczania podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej ze względu na ochronę środowiska (krajowe, unijne oraz wybranych państw członkowskich UE). Kolejną metodą badawczą zastosowaną przez Autorkę była metoda prawno-porównawcza (komparatystyczna) w celu ustalenia podobnych oraz odrębnych cech regulacji polskich, czeskich, litewskich, niemieckich i francuskich. Wybór powyższych metod, zważywszy na prawniczą tematykę rozprawy jest zasadny. Wymaga podkreślenia, że Autorka bardzo sprawnie posługuje się zastosowanymi metodami badawczymi.

3. Struktura pracy

Rozprawa liczy 368 stron, z których rozważania merytoryczne zajmują 290 stron (s. 16 - 306). Pozostała część rozprawy obejmuje: spis treści, wykaz skrótów, wykazy wykorzystanych źródeł prawa (unijnego, krajowego, czeskiego, francuskiego, litewskiego, niemieckiego), wykazy orzeczeń (Trybunału Konstytucyjnego, sądów administracyjnych, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej), wykazy literatury (krajowej i zagranicznej) oraz wykaz materiałów *on-line*. Merytoryczna część pracy składa się ze wstępu (s. 3-8), w którym przedstawiono motywy podjęcia analizowanego w rozprawie problemu badawczego (s. 16-23), czterech rozdziałów merytorycznych obejmujących 273 strony (s. 24-297) oraz zakończenia (s. 298-306), w którym Autorka przedstawiła wyniki badań przeprowadzonych w jej części merytorycznej.

Konstrukcja merytorycznej części pracy została przez Autorkę usystematyzowana w następujący sposób. W rozdziale pierwszym rozprawy, który ma charakter wprowadzający, Autorka analizowała funkcje prawa ochrony środowiska i prawa gospodarczego publicznego

oraz to, czy są one zbieżne, czy odmienne, w celu wykazania, czy związki między tymi obiema gałęziami prawa są dostrzegalne już na płaszczyźnie realizowanych przez nie funkcji. W rozdziale pierwszym opracowania Autorka analizowała również kwestię zrównoważonego rozwoju, w tym jego definicję, rozumienie (w ujęciu interdyscyplinarnym), stosowanie w najważniejszych aktach prawnych z zakresu prawa ochrony środowiska i prawa gospodarczego publicznego. W tym rozdziale Autorka zmierzała do ustalenia, czy *„konceptja zrównoważonego rozwoju dostrzega i łączy podstawowe funkcje publicznego prawa gospodarczego i prawa ochrony środowiska”* (s. 20 rozprawy). W rozdziale drugim rozprawy Autorka przedstawiła normatywne podstawy prawa ochrony środowiska w ujęciu prawnoporównawczym, ponieważ odnosi się do regulacji dotyczących tej materii, zarówno krajowych, unijnych, jak i obowiązujących w wybranych państwach członkowskich UE. Celem tego rozdziału było ustalenie, *„jakie rozwiązania normatywne w zakresie ograniczania wolności gospodarczej ze względu na ochronę środowiska wprowadziła Unia Europejska oraz niektóre państwa członkowskie UE (inne niż Polska)”* (s. 20 rozprawy). W rozdziale trzecim rozprawy dokonano analizy obowiązków przedsiębiorców związanych z ochroną środowiska (tj. nakazów i zakazów prawnych podejmowania oraz wykonywania działalności gospodarczej ze względu na ochronę środowiska). Natomiast w ostatnim, czwartym rozdziale Autorka dokonała analizy krajowych aktów prawnych. Jej celem było wskazanie organów ochrony środowiska, a także określenie ich potencjalnego wpływu na podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej.

Wymaga podkreślenia, że przyjęta przez Autorkę struktura pracy, która koresponduje ze sposobem prowadzenia badań świadczy o jej wysokim poziomie warsztatu naukowego, w też i biegłości warsztatu pisarskiego.

4. Merytoryczna ocena pracy

Rozprawa świadczy o umiejętności Autorki krytycznej analizy tekstów prawnych i poglądów doktryny. Ponadto, wysuwa ona również – w oparciu o rozważania przedstawione w części merytorycznej rozprawy – logiczne i spójne wnioski, a także formułuje postulaty *de lege ferenda*. Wymaga podkreślenia, że konstrukcja rozprawy jest spójna i przejrzysta, o czym świadczy fakt, że każdy rozdział pracy rozpoczyna się uwagami wprowadzającymi, w których Autorka pokrótce przedstawia podstawowy problem badawczy, który zostanie w nim zweryfikowany. Natomiast wyniki swoich badań Autorka przedstawia we Wnioskach stanowiących podsumowanie każdego z rozdziałów.

Przechodząc do analizy poszczególnych rozdziałów należy stwierdzić, że Autorka trafnie rozpoczyna w rozdziale pierwszym swoje rozważania od ustalenia znaczenia pojęcia

„funkcja”, aby następnie zdefiniować prawo gospodarcze publiczne i prawo ochrony środowiska. W ten sposób przechodzi płynnie do ustalenia funkcji prawa i ich rodzajów (w tym wyróżnienia podstawowych funkcji prawa). Po tych rozważaniach Autorka dokonuje bardziej szczegółowej analizy podstawowych funkcji prawa gospodarczego publicznego i funkcji prawa ochrony środowiska. Zaproponowany sposób wywodu zapewnia płynne przejście od zagadnień teoretycznych o większym stopniu ogólności do bardziej szczegółowych. Jest to konstrukcja czytelna i spójna.

Autorka wspomina (na s. 38 rozprawy), iż funkcje prawa gospodarczego są powiązane z ustrojem gospodarczym Polski, tj. społeczną gospodarką rynkową. W tym miejscu zasadnym byłoby dokonanie krótkiej charakterystyki tego ustroju, szczególnie, że Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 114, poz. 946) stanowi jedną z nielicznych konstytucji, w których w ogóle zdefiniowano ustrój gospodarczy.

Na szczególną uwagę zasługują rozważania Autorki dotyczące zasady zrównoważonego rozwoju, których niezaprzeczalnym walorem jest ich interdyscyplinarny charakter. Autorka analizuje bowiem tę zasadę wychodząc od jej pierwotnego, gospodarczego ujęcia, aby następnie przejść do analizy tego pojęcia dokonanej na gruncie nauk prawnych, trafnie zauważając, że *„W polskiej judykaturze i literaturze prawniczej wciąż brak jest konsensusu, nie tylko co do rozumienia pojęcia zrównoważonego rozwoju, ale także co do charakteru prawnego zasady zrównoważonego rozwoju.”* (s. 53 rozprawy). Niewątpliwie rozważania poczynione przez Autorkę odnośnie charakteru prawnego tej zasady stanowią istotny głos w dyskusji nad jej znaczeniem. Autorka bowiem zaznacza, iż zasada zrównoważonego rozwoju stanowi ustrojową zasadę konstytucyjną, posiadającą określoną treść normatywną wyrażoną przez definicję legalną tego pojęcia ujętą w art. 3 pkt 50 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 519 ze zm.). W celu ustalenia rzeczywistego znaczenia tego pojęcia, w tym również w odniesieniu do regulacji prawnych związanych z działalnością gospodarczą, Autorka analizuje teksty prawne, w których to pojęcie występuje. W konsekwencji, formułuje trafny wniosek, zgodnie z którym zauważalny jest brak tej zasady zarówno w niektórych aktach prawnych z zakresu prawa ochrony środowiska, jak i publicznego prawa gospodarczego, co skłania Autorkę do postulowania *de lege ferenda* „zwiększenia zakresu stosowania zrównoważonego rozwoju w polskim porządku prawnym”, zarówno w prawie ochrony środowiska, jak i prawie gospodarczym publicznym (s. 60-61, 68 rozprawy). Równie interesujące są rozważania Autorki dotyczące wpływu zrównoważonego rozwoju na sposób prowadzenia działalności gospodarczej i wniosek, iż

pełni on podwójną rolę w odniesieniu do wolności gospodarczej, tj. ogranicza jej negatywny wpływ na środowisko i „wymusza zmiany w sposobie jej realizacji” (s. 63 rozprawy).

Celem rozważań podjętych w drugim rozdziale rozprawy doktorskiej było ustalenie, „*jakie rozwiązania normatywne w zakresie ograniczania wolności gospodarczej ze względu na ochronę środowiska wprowadziła Unia Europejska oraz niektóre państwa członkowskie UE (inne niż Polska), a także na ile obowiązujący w Polsce system ograniczania wolności działalności gospodarczej jest zgodny z przepisami unijnymi i podobny do regulacji innych państw członkowskich UE*” (s. 70 rozprawy). Postawiony sobie w tym zakresie cel Autorka w pełni zrealizowała. Podobnie, jak w rozdziale pierwszym pracy zastosowała ona przy tym spójny i przejrzysty sposób wyводу, ponieważ swoje rozważania rozpoczęła od kwestii teoretycznych, wprowadzających dotyczących prawa unijnego, tj. ustalenia pojęcia środowiska w prawie unijnym, wskazania podstaw prawnych ochrony środowiska, podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w UE, ograniczeń wolności gospodarczej UE ze względu na ochronę środowiska wynikających z traktatów i orzecznictwa TSUE. Tę część rozdziału drugiego rozprawy można potraktować jako wprowadzenie do ciekawszych poznawczo rozważań, mianowicie analizy prawnych ograniczeń podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej ze względu na ochronę środowiska w wybranych przez Autorkę państwach członkowskich UE, tj. Francji, Niemczech, Czechach i na Litwie. Wybór akurat tych państw do analizy Autorka uzasadniła we Wstępie rozprawy faktem, że Francja i Niemcy to państwa „*wyjatkowo doświadczone w zakresie realizacji unijnej zasady ochrony środowiska*”, a Czechy i Litwa „*mają tożsamy z Polską staż członkowski w Unii Europejskiej oraz zbliżoną historię*” (s. 22-23 rozprawy). Uzasadnienie to nie budzi zastrzeżeń. Niewątpliwie istotnym walorem pracy jest dokonanie przez Autorkę gruntownej i niewątpliwie czasochłonnej analizy licznych aktów prawnych z czterech państw członkowskich UE. W tym zakresie można zasugerować Autorce, rozwinięcie zasygnalizowanego wątku stosowania we Francji instrumentów gospodarczych lub podatkowych, które mają zachęcić przedsiębiorców do wprowadzania rozwiązań korzystniejszych dla środowiska (s. 92-93 rozprawy). Pozwoliłoby to wzbogacić rozważania ujęte w rozprawie i powiązać je np. z funkcją sterowniczą prawa gospodarczego, opisaną w jej pierwszym rozdziale.

Również w przypadku analizy podjętej w dalszej części drugiego rozdziału pracy, dotyczącej podstaw prawnych ochrony środowiska oraz podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w Polsce, Autorka przeprowadziła wnikliwe badania, obejmujące również analizę licznych aktów prawnych. Na szczególną uwagę zasługują wnioski końcowe

sformułowane w rozdziale drugim pracy, ponieważ Autorka wskazuje w nich argumenty dotyczące uwzględniania środowiska w regulacjach unijnych normujących wpływ działalności gospodarczą na środowisko (s. 144-147 rozprawy).

W rozdziale trzecim rozprawy Autorka koncentruje się na ograniczeniach wolności działalności gospodarczej, których powodem jest ochrona środowiska unormowana w prawie polskim. Jak trafnie zauważa przy tym *„regulacje prawne z zakresu ochrony środowiska, a dotyczące przedsiębiorców tworzą przy tym rozbudowany i skomplikowany system przepisów”* (s. 149 rozprawy). Mimo tego faktu, Autorka bardzo dobrze poradziła sobie z tym problemem, dokonała bowiem usystematyzowanego wyboru aktów prawnych, a następnie ich analizy. W pierwszej kolejności skoncentrowała się bowiem na obowiązkach przedsiębiorców określonych w aktach prawnych zasadniczych dla analizowanej w rozprawie problematyki, tj. ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646 ze zm.) i ustawach z nią powiązanych (w ramach tzw. Konstytucji Biznesu) i ustawie-Prawo ochrony środowiska, w tym wynikających z niej obowiązków przedsiębiorców związanych między innymi z koniecznością uzyskania niezbędnych decyzji administracyjnych, z ponoszeniem opłat za korzystanie ze środowiska, obowiązków ewidencyjno-statystycznych, opracowywania dokumentów związanych z możliwością występowania poważnych awarii, uzyskania przeglądu ekologicznego. Autorka dokonała również analizy przedmiotowej materii w innych ustawach (s. 185-236), aby następnie przejść do zakazów podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej ze względu na ochronę środowiska. Zaproponowana przez Autorkę formuła, pozwalała w pełni zweryfikować przyjęte w rozdziale trzecim pracy pytanie badawcze tj., *„ustalenie jakie obowiązki ze względu na ochronę środowiska ciążyą na przedsiębiorcy, a także jakie zakazy prawne podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej ze względu na ochronę środowiska funkcjonują w polskim porządku prawnym”* (s. 150 rozprawy). Wśród wniosków końcowych sformułowanych przez Autorkę w zakończeniu tego rozdziału na szczególną uwagę zasługuje jeden z nich, a mianowicie, nadmiar regulacji oraz ich częste zmiany, co w konsekwencji może powodować szereg negatywnych konsekwencji po stronie przedsiębiorców, w tym również rosnące ryzyko naruszenia przez nich prawa wynikające z trudności interpretacji i zrozumienia prawa. Autorka podaje, *„że istnieje ponad 270 obowiązków zawartych w blisko 450 artykułach pochodzących z 112 ustaw”* (s. 241 rozprawy), co ukazuje skalę tego problemu. Niestety, badania przeprowadzone przez Autorkę potwierdzają występujący trend pogarszania się jakości prawa. Co prawda, regulacje prawa ochrony środowiska ze swej istoty dotyczą często kwestii o charakterze technologicznym, to niemniej jednak również w przypadku tej gałęzi

prawa zjawisko przeregulowania połączone z pogarszaniem się jakości prawa jest zauważalne, co potwierdzają badania przeprowadzone przez Autorkę. W tym zakresie stanowią one istotny poznawczo wkład w badanie tego procesu – w tym wypadku dotyczącego styku prawa gospodarczego publicznego i prawa ochrony środowiska.

Można zastrzec, że z uwagi na niejednolicie pojmowany w doktrynie charakter opłaty za korzystanie ze środowiska, wydaje się trafniejsze posłużenie sformułowaniem, iż jest ona nietypowym, swoistym podatkiem (tym zresztą sformulowaniem posługuje się też Autorka na s. 170 rozprawy), ewentualnie *quasi*-podatkiem. Ponieważ określenie, iż przedmiotową opłatę można zaliczyć do podatków (s. 170 rozprawy), może sugerować, że obie te instytucje są tożsame, podczas gdy opłata jest świadczeniem ekwiwalentnym, zaś podatek – świadczeniem nieekwiwalentnym.

Celem ostatniego, czwartego rozdziału rozprawy była odpowiedź na pytanie, *„czy ze względu na ochronę środowiska, dany organ ochrony środowiska ma jakieś kompetencje lub zadania wobec przedsiębiorcy na poszczególnych etapach działalności gospodarczej”* (s.246 rozprawy). W związku z tym Autorka przyjęła otwarty katalog organów wyposażonych w kompetencje związane z ochroną środowiska, przyjmując jako podstawowe kryterium ich wyboru udział danego organu w *„stosowaniu ograniczeń wolności gospodarczej ze względu na ochronę środowiska”* (s. 247 rozprawy). Następnie Autorka analizowała udział poszczególnych organów ochrony środowiska w stosowaniu ograniczeń podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej. Wymaga zaznaczenia, że przeprowadzone w tym rozdziale badanie aktów prawnych świadczą o umiejętności Autorki właściwego analizowania teksów prawnych, a także wyciągania logicznych i spójnych wniosków końcowych. Na uwagę zasługuje również sposób ich formułowania, ponieważ Autorka w sposób niezwykle przejrzysty ujmuje wnioski z przeprowadzonych badań. W przypadku wniosków podsumowujących czwarty rozdział pracy na uwagę zasługuje szczególnie wniosek Autorki, który odnosi się do nieprawidłowego stanu związanego ze zbyt dużą ilością organów, dodatkowo rozproszonych, posiadających uprawnienia w zakresie ochrony środowiska. Autorka trafnie wskazuje na konieczność uporządkowania w tym zakresie systemu ochrony środowiska (s. 297 rozprawy).

W Zakończeniu rozprawy Autorka zwięźle podsumowała wyniki badań przedstawione w części merytorycznej, które w pełni zweryfikowały przyjętą w rozprawie tezę. Wśród wniosków końcowych sformułowanych przez Autorkę głębszej refleksji wymagają te, które dotyczą koncepcji zrównoważonego rozwoju (s. 299 -300 rozprawy), słabej jakości prawa gospodarczego i prawa ochrony środowiska, które mają związek z obowiązkami

przedsiębiorców z zakresu ochrony środowiska (s. 303 rozprawy). W związku z tym jak najbardziej uprawniony jest wniosek Autorki, zgodnie z którym „*istniejący stan uregulowań prawnych jest wynikiem braku kompleksowego i spójnego traktowania zagadnień środowiska i jego ochrony*” (s. 306 rozprawy).

Poczynione pod adresem niniejszej rozprawy nieliczne uwagi krytyczne, nie rzutują na jej ogólną, pozytywną ocenę.

5. Dobór, wykorzystanie materiałów źródłowych oraz strona formalna rozprawy

Autorka korzystała z wielu różnorodnych źródeł zarówno krajowych, jak i zagranicznych. Wymaga zaznaczenia, że dokonała trafnego doboru materiału badawczego, obejmującego między innymi monografie naukowe, artykuły w czasopismach naukowych. Niewątpliwie atutem rozprawy jest imponująca liczba źródeł, z których korzystała Autorka, licząca łącznie aż 957 pozycji. Należy podkreślić, że są to źródła zróżnicowane pod względem rodzaju i kraju pochodzenia. Autorka przeanalizowała bowiem ogromną liczbę krajowych, unijnych i zagranicznych aktów prawnych – łącznie 356 pozycji (w tym odpowiednio: z zakresu prawa unijnego – 38, prawa polskiego- 105, prawa czeskiego – 58, prawa francuskiego – 33, prawa litewskiego – 59, prawa niemieckiego – 63). Równie znaczna jest liczba krajowych i zagranicznych pozycji naukowych, wynosząca łącznie 475 pozycji, w tym źródła krajowe – 417 oraz zagraniczne - 58. Za zaletę pracy należy uznać korzystanie przez Autorkę ze źródeł zagranicznych w kilku językach obcych, tj. w języku czeskim, francuskim, litewskim, niemieckim oraz angielskim. Autorka korzystała również z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, administracyjnego i Trybunału Sprawiedliwości UE (118 orzeczeń).

W związku z tym można uznać, że wybór źródeł jest w pełni trafny, ponieważ są one aktualne i właściwie dobrane.

Autorka posługuje się językiem logicznym, w sposób zwięzły formułuje swoje wnioski. Posługuje się również językiem prawniczymi w sposób komunikatywny. Praca jest starannie opracowana pod względem formalnym. W nielicznych miejscach zasadnym byłoby doprecyzowanie użytych sformułowań (np. na s. 20 trafniejsze wydaje się użycie sformułowania w jakim stopniu na prawo państw członkowskich UE wpływa prawo unijne, a nie UE).

Korektę językową przeprowadzono starannie, a występujące błędy korektorskie, stylistyczne czy interpunkcyjne są nieliczne (np. na s. 20).

Przypisy są konstruowane w sposób prawidłowy. Co prawda, niektóre z nich są stosunkowo obszerne, to jednak nie rzutuje to ogólny, czytelny styl pracy.

6. Konkluzja

W konkluzji stwierdzam, że rozprawa doktorska autorstwa Pani mgr Karoliny Zapolskiej pt. *„Ograniczenia swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej ze względu na ochronę środowiska w Polsce (na tle prawa UE)”*, stanowi oryginalne rozwiązanie przez Doktorantkę zagadnienia naukowego, potwierdzając jej ogólną wiedzę teoretyczną w dyscyplinie naukowej „prawo” i umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Wszystko to sprawia, że recenzowana rozprawa doktorska spełnia wymagania określone w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (t. j. Dz. U. z 2017r. poz. 1789 ze zm.) w zw. z art. 179 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669).

W związku z powyższym wnoszę o przyjęcie rozprawy doktorskiej i dopuszczenie Pani mgr Karoliny Zapolskiej do dalszych czynności w przewodzie doktorskim.

Jednocześnie, mając na uwadze wysoką ocenę merytoryczną niniejszej rozprawy doktorskiej, wnoszę o jej wyróżnienie.

Szczecin, dnia 29 kwietnia 2019 roku

